

[Justitsministeren.]

sker. Det er i almindelighed således, at den skade, som tilfældige omstændigheder pålægger en af os, må vi selv bære; kun hvis skaden er forvoldt ved en andens skyld, kan ansvaret pålægges ham. Nu skal jeg ikke gå dybt ind i sagens realitet, men det, der foreligger, er, at en mand på ganske normal måde prøver at træde op i sin vogn; så bliver hestene af en eller anden grund sky og løber løbsk. Det er i sagen nævnt, at man kunne træde op i vognen ikke alene ved at træde på hammelen, men også ved at træde på hjulnavet. Det kunne man imidlertid ikke i dette tilfælde, for denne vogn var en af de mere moderne vogne med automobilhjul, som for det første er vanskelige at træde på og for det andet sidder inde under vognkassen. Efter det, jeg kan læse af sagen, er der ikke nogen skyld hos manden, og så må skaden ligge hvor, jeg havde nær sagt, forsynet, man kan også sige tilfældet, lægger den.

Sluttelig skal jeg sige, at når man overhovedet kommer ind på spørgsmålet om at gøre denne vognmand ansvarlig, kan det hænge sammen med, at man forser sig på de regler, der gælder for ansvar for automobilkørsel, men de er netop omvendt af dem, der iøvrigt gælder i det daglige liv efter almindelig dansk ret. Efter automobilloven bliver man ansvarlig for den skade, automobilforvolder, medmindre man selv beviser, at den ikke kunne være afværget ved almindelig agtpågivenhed. Men det er en undtagelsesregel. Iøvrigt hæfter man efter dansk rets almindelige erstatningsregel ikke for den skade, man kommer til at forvolde, når der ikke er en skyld at bebrejde en.

Jeg tror, at sagens realitet ligger sådan, men afslaget på ansøgningen er som sagt givet, fordi ansøgningen er indsendt altfor sent.

Svend Jørgensen: Jeg takker den højtæredede minister for det udførlige svar.

Jeg beklager, at jeg ikke er juridisk kydig nok til at kunne sætte mig ind i alle disse forhold. Jeg forstår, at det for ministeriet har været af afgørende betydning, at ankefristen ikke er overholdt. Det er muligt, at der har været udvist uforsigtighed, jeg vil ikke just sige forsømmelse, fra den skadelidtes side i så henseende, men det er ikke så underligt, at folk ikke er inde i alle lovens irgange og ikke ved besked om alle disse forhold. Den skadelidte har haft bistand af et sagførerfirma i Nykøbing Falster, og det burde selvfølgelig have gjort opmærksom på den 8 ugers ankefrist.

Jeg takker altså ministeren for svaret. Jeg forstår, at ministeren har forsøgt ærligt og redeligt at rede disse meget spøgede tråde ud, men jeg kan ikke helt følge den højtæredede minister i argumentationen. Jeg synes stadigvæk — og sådan må vel også andre jævne borgere synes —, at det er ganske urimeligt, at folk, der som her er uden skyld, selv skal bære hele tabet. Det er i denne forbindelse ligegyldigt, om det drejer sig om 1600 kr. eller 2000 kr. eller mere. På egnen er den offentlige retsbevisthed ikke så lidt krænkert, og jeg kan ikke se andet, end at der må være et hul i loven, og at det høje ting burde have opmærksomheden henvendt på dette forhold.

Ministerens bedømmelse af, om vognmanden kan siges at være sagesløs eller ikke, skal jeg ikke komme nærmere ind på, men jeg vil gerne understrege, at her står påstand mod påstand, på den ene side Næsgaard Agerbrugsskoles skøn, på den anden side landbohøjskolens.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Alfred Jensen* til forsvarsministeren.

Hvilken opgave er der tiltænkt mr. Harold Shantz fra USA i Danmark?

Alfred Jensen: Torsdag den 10. i denne måned meddelte alle danske morgenblade, at det amerikanske udenrigsministerium havde udnævnt en særlig ambassaderåd Harold Shantz til at samarbejde med de danske myndigheder om amerikansk våbenhjælp til Danmark, og samtidig meddelte de, at mr. Shantz allerede var gået ombord i skibet „Gripsholm“ og var på vej her til landet. Samtlige blade kunne endvidere med „New York Times“ som kilde oplyse, at mr. Shantz og hans stab af hjælpere foruden at beskæftige sig med spørgsmål i forbindelse med våbenhjælpen samtidig skal bistå ved militæruddannelsen her i landet.

Af udtalelser fra forsvarsministeren og ledende personer indenfor militæret fremgår det, at der ikke foreligger nogen aftale om, at fremmede officerer eller personer skal komme hertil for at deltage i militæruddannelsen. Da afsendelsen af mr. Shantz her til Danmark ikke er nogen ringe sag, og da mr. Shantz heller ikke er nogen hvem som helst, har offentligheden krav på en mere fyldestgørende redegørelse, end hvad der fremgår af tilfældige udtalelser til bladene.

Mr. Shantz har en lang karriere bag sig.